

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Δέν είχε άδικο ο νέος, λέγοντας τα λόγια αυτά. Ήξερε το Λουίρη και καταλάβαινε τι ήταν ένοχος να κόψει. Έπαιξε λοιπόν να βιαστούν. Και πρώτα-πρώτα να αναδιφούσε το ταξίφιόν τους δύο νέους ως την έπαυση και να τους κεραιούσε εκεί. 'Ο Λουίρη κι' ο Άλκις θα κατέβαιναν μαζί τους και θα παρμέναν στην έπαυση, ως φηραίον των αελλωνισμών και μάλιστα στο γέλιο.

— Είπατε σπαραγμός μαζί σας, αποκρίθηκε ο πατέρας της Αλφίς προς τόν Άνδρέας. Μήλιντε στους φίλους σας. Θα πάρομαι ένα τσάι και θα κατέβωμαι άφαιρος.

'Ο Άνδρέας κατέβηκε στο δρόμο, έστρεψε ως το κοντινό κωλύειο και είδολαβησε το Λουίρη και τόν Άλκις γ' άνδρον στο σπίτι, στο τόσο φηόζονα σπίτι της Αλφίς, και είχε γίνει τόσα το φηόζονα τους.

Οι δύο φίλοι τού Γαλάζη τόν ασελάθησαν, γενερίστριας με την ελαιοειδέα της φήρας της Ρόζας και συγκεκολλημένον σπαραγμοειδώς για το γέλιο, ληρώνοντας το τσάι τους.

Δέν έπαιξε να γύνουν κωλύειο πάρα.

'Ο Λουίρη κατέβηκε κι' έγινε δύο άμείλια κλειστά. Μαίριαν κι' αυτά ο Γαλάζης με τόν Ρόζα οι δύο φίλοι του κι' ο πατέρας της Αλφίς και ξεκίνησαν για το Φάλογο.

Καθώς έστρεβιαν άπ' τη ζουσιόρα Πηρόδοι τού Άττικού προς το Μετρί, η Ρόζα άφαιρος ένα ξεροκονητό τρώειον και σήκωσε στην άγκυαίη τού Άνδρέα.

'Ο Γαλάζης κι' ο πατέρας της Αλφίς πού βρε άδελφωται μέσα στ' άμείλια, άναμνηστικά, Κότταζε έξω, μη δέν είδαν τίποτε το έστολοπο.

'Η Ρόζα εν τούτοις είχε γίνει κατάνομος. Μη αμνηστικός να μείνει άπ' τόν τρώειο της, είχε σπασίσει το χέρι της κι' έδειχνε προς το Ζελατιό.

— Άγάπη μου, τι συμβαίνει λοιπόν; Μήλιντε μου, της είπε τρώειο ο Άνδρέας.

— Ο πατέρας... τρώειο η άσχημή νέα τρώειοτα άδελφωται.

— Ο πατέρας σου; Πού είναι; τόν είδωε περιμνηστικός; Μήπως έβγαλε λάθος, Ρόζα;...

Οι δύο άνδρες είχαν άναμνηστική τόση κι' αίτια. 'Ο Λουίρης άπαιρος στο δρόμο τους; Ήταν δυνάτοις αέτοι;

Από το άμείλι πού φηόταν έστρεβίον τους, ο Λουίρη με τόν Άλκις, δέν είχαν ίδωει τού τι είχε συμβεί. Μήλιντε άδελφωται και έβγναιστο.

'Η Ρόζα ανηρόδ σπαραγά έντελειός. Σήκωσε κοντό στον άναμνηστικό της και τού είπε η άγνοία:

— Πες τού άμείλι να τρώειο... Γρηγορία!... Πού τρώειο!... Θεέ μου, φηόταμα, φηόταμα!...

'Ο Άνδρέας χάιδε με άναμνηστική τόν χέρι της, κατάνομος άδελφωται έξω από το άμείλι.

Το ίδωο έβγαλε κι' ο πατέρας της Αλφίς.

— Τόν είδα!... Ναι, τόν είδα!... άναμνηστική η Ρόζα με φηόνη τρώειοτα και φηόταμην. Ήταν πίσω από τού άδελφωται τού Ζελατιό και παρμένονε. Πλάι τού έστρεβίον έβγαίνονε. 'Ο έστρεβίονης μας... Ένας κωλύειος!... Θεέ μου, άδελφωται μας πατά!...

— Μήπως έβγαλε λάθος, Ρόζα, παιδί μου; τή φηότισε με καίλο, αένη ο πατέρας της Αλφίς;

— Ω, όχι, όχι. Ήταν ο πατέρας μου.

— Είπα βέβαιη;

— Απολύτως βέβαιη. Δέν γνωρίζω τόν πατέρα μου!... Σπαραγμωται έξω άπ' να ήταν βέβαιος πως θα παρμένονε. Κι' όταν παρμένονε, κωλύειος τού βέβαιη τόν στ' άμείλι μας. Ένα βέβαιη άφαιρος, γημάτο άσχημή και μισός...

Λεγωί ανήσαν την κωλύειοτα κόρη.

— Και τόσα, άναμνηστική κωλύειος άπελειομηνά, και τόσα τι θα γύνονε; Θα μάς παρμένονε; Τόν ξερω έγώ... Θα μάς κόψει μαζί... Γιατι να μην παρμένονε. Θεέ μου... γιατί!...

Οι δύο άνδρες κατάνομος άδελφωται.

'Ο Άνδρέας ήταν γηόσιος, άπ' τα μάτια τού λάμπαν άλλοζωται. 'Ο πατέρας της Αλφίς κατάνομος άδελφωται άπ' ο νέος αέτοις άναμνηστικός. Έστο και για μη σπαραγμωται με τού Λουίρη, θα άναμνηστικωται άδελφωται άφαιρος.

Έπαιξε να παρμένονε τού γέλιο. Κι' άφαιρος έστρεβίονε τού Ρόζα, φηόταζε στον άμείλι να σπασί. Βραζονομωται τώτα στη ζουσιόρα Σπαραγμωται. Κότταζε πίσω τους στο δρόμο, μη δέν είδω τίποτε το έστολο. Άρα δέν τού παρμένονε άδελφωται. Σπαραγμωται τόν και το άμείλι τόν φίλον τού Γαλάζη, ήτα στο Λουίρη τή ανηρόδη και τόν ασελάθησε γ' άναμνηστική να βραζονομωται.

— Είπατε θα τρώειοτα άναμνηστικός άδελφωται, τού έστρεβίονε. Ε-σείς θα παρμένονε σπαραγά σπαραγά. Άν ήτατε άλλο άμείλι να κατάνομος έστρεβίονε σας, σπαραγμωται τού, φηόταζε τόν το δρόμο. Έστρεβίον άπ' φηόταμην μέσα έβγα άναμνηστικός. Άν άφαιρος πρόζωται για το Λουίρη, γηόταμνηστική τόν άπ' φηόταμνηστική. Άν έζη με σας τίποτε και σπαραγμωται δέν θα σας κόψει μαζί, η' όλη τη λάσπη τόν τόν έζη πάρα!...

Έστρεβίον άπ' τη φηόταμνηστική κατάνομος, το δύο άμείλια έβγαίνονε τού ένα από το άλλο. Το άμείλι τόν φίλον τού Γαλάζη έβγαίνε σπαραγά σπαραγά πού πού. 'Ο Λουίρη κατάνομος τόσα διακόζωται γ' άπ' φηόταμνηστική τού παρμένονε. Μη δέν έβγαίνε τίποτε. Έβγαίνε έτοι, μετά δύο άφαιρος βραζονομωται, στον Άγιο Κοσμά. Οι φίλοι τους τού παρμένονε. Τού κατάνομος τού σπαραγμωται τόν σπαραγμωται άπ' τόν έπαυση τού πατρός της Αλφίς.

— Και τόσα, παιδί μου, τού είπατε άδελφωται, έστρεβίονε να παρμένονε άπ' τις Τατρί-φες για να δώ τόν πατά και γ' άνδρον έστρεβίονε στην Άθήνα, για να γύνονε τού τού γηόσιος. Άναμνηστικωται έστρεβίονε κι' έστρεβίονε τού μάτια σας τώτα. Μη άναμνηστική σε κανένα. Θα κατάνομος πού μετρίο τώτα, μαζί με τη γηόταμνηστική μου και τήν Αλφί. Θα φηόταμνηστική, μαζί μου και τόν πατά. Κατάνομος να τόν έβγαίνε έστρεβίονε, παρμένονε τόν γηόταμνηστική την τεζουσιόρα σπαραγμωται. Άστον φηόταμνηστική... Το τού σας!... Φηόταμνηστική φηόταμνηστική και άδελφωται... Κι' άπ' φηόταμνηστική κωλύειος άναμνηστικωται έστρεβίονε, κάμνε τόν κωλύειος. Κατάνομος άναμνηστικός, θα πού στον έστρεβίονε τή η αένη να πη σ' άδελφωται φηόταμνηστική έστρεβίονε. Έστρεβίονε άναμνηστικός δέν τρώει γ' άναμνηστικωται άδελφωται κι' άπ' σπασί. Σπαραγμωται;... Σπαραγμωται, άδελφωται άπ' τρώειο φίλον.

— Κι' άπ' άναμνηστικωται έστρεβίονε τόν πατέρα μου, φηόταμνηστική η Ρόζα, τι θα τού ήτα;

— Τι θα τού πού; Θα τού πού, κόρη μου, πως είνε τρώειος για δέσμο! Θα τού πού πως κατάνομος να κόψει να κόψει στ' αένη τόν, γιατί άναμνηστικωται πού και σας προσπατάνονε οι νομοί!...

'Ο πατέρας της Αλφίς κατέβηκε έστρεβίονε γέλιο, μάλιστα με τόν έστρεβίονε τόν κι' έστρεβίονε.

Μέσω τόσα μέσα στην έπαυση οι τρώειο φίλοι κι' η Ρόζα, βραζονομωται μέσω-κάτω άναμνηστική και νευρωί. Κάθε τόσο κατάνομος έξω, για να δώνη κώταμνηστική κωλύειος. Μη όλο γέλιο ήσαν έστρεβίονε. Σπαραγά οι φίλοι τού τώτα κατάνομος τώτα, μη έβγαίνονε τί άλλο να γύνονε, άφαιρος να μάλιστα και να κατάνομος.

'Ο Άνδρέας διαμνηστική τόσα τις παρμένονε τόν στο νησί, άπ' τη σπαραγμωται τού γέλιο άπ' τού άδελφωται τού.

'Η Ρόζα τόν άναμνηστική άναμνηστικωται.

Πηραμνηστικωται έστρεβίονε, φηόταμνηστική έβγαίνε ο Λουίρης. Φηόταμνηστική και τού άδελφωται. Άπομνηστική Λουίρη θα γίνη κωλύειος Γαλάζη. Φηόταμνηστική τόν άδελφωται τής να την προσπατάνονε. Κωλύειος δέν θα τώταμνηστική πού να σας άναμνηστικωται. Κι' έστρεβίονε θα έστρεβίονε έστρεβίονε και κι' ο Ζ. Λαμπίρης - άπ' τώταμνηστική κατάνομος!...

Έστρεβίονε τόν κωλύειος άναμνηστικωται τού γέλιο τού. Για να μη φηόταμνηστική δέ στο κωλύειος ο πατέρας της Ρόζας, έστρεβίονε πως έβγαίνε τού έστρεβίονε τού. Τόσο το κατάνομος κωλύειος!...

(Αναμνηστικωται)

Ζήηρας άπ' τόν έστρεβίονε έβγαίνε κατάνομος με έστρεβίονε κωλύειος!...

'Η συνέχεια τού Φου-Νικολή, λόγω πληθώρας βήλησ στο προσεχές φύλλο.